

Október 6

Arad fáinak könnyei hullnak,
— Sárguló levél halkan pereg. —
Szomorú szívvél, bánattal telve
Járnak ma ott az emberek.

Hiába villan sebütő jegyver,
Hiába les börtön ajtaja,
Hiába vigyáz százszemű ellen:
Arad gyásznapiját gyászolja ma...

Szellőben, — hallga, — valami hallik,
— Bánatos szemben friss könny ragyog... —
Valami szent biztató remény:
Veletek vagyunk, testvér magyarok!...

Kiknek a hangja szólal a szélben?
Meksugja nekünk vérző Arad:
Tizenháromnak dicső emléke...!
...Örök időkre onnan fakad!...

Kenessy Béla.

Vértanuk álmodnak

Tizenhárman voltak? Nem. Nem. Sokkal többent!
Vértanuk álmodnak itten minden rögben.
Kialvó csillagban, elhulló virágban,
Sok ezeren voltak, nemcsak tizenhárman.
Mert úgy volt rendelve már sok idő óta:
Minden magyar lángnak elliprás a sorsa.
Ha egy csillagunknak merészebb volt fénye,
Elrabolták tőlünk, s rátüzték az égre.
Mennyi vesztett remény, mennyi halott álom!
Bitófa Aradon, hóhérbárd Ujváron.
Minden magyar vágnak halál volt az ára,
Nincs még egy nemzetnek ennyi Golgotája.
De bitófák tövén a láng újra éledt,
Mert árnyék a halál, de örök az élet.
Zsarnokok hatalmát az idő megőrli,
De eszmét nem lehet halállal letörni!

Tudjátok, kik voltak? Lángcsóvák az éjbe,
Elliptortak egyet? Száz gyúlt ki helyébe!
Most fölöttünk égnek. Sok ezernyi csillag, —
Arról álmodoznak, hogy egyszert megvirrad.